

Γράφει ο **Πάνος Γιακουμίδης**

Πιο αναγκαία απο ποτέ είναι σήμερα η συγκρότηση επαναστατικού φορέα. Μετα τις τελευταίες εξελίξεις σχετικά με τη ταχύτατη μετάλλαξη του ΣΥΡΙΖΑ σε συστημικό κόμμα, γκρεμίστηκαν τελειωτικά και περίτρανα οι όποιες αυταπάτες υπήρχαν για κατάργηση του μνημονίων λιτότητας και ταυτόχρονα παραμονή “πάση θυσία” στη ζώνη του ευρώ.

Ο ΣΥΡΙΖΑ και ειδικά τα προβεβλημένα ηγετικά στελέχη προσπαθούσαν προεκλογικά να πείσουν θεούς και δαίμονες ότι ΚΑΙ το μνημόνιο θα καταργούσαν ΚΑΙ θα μέναμε “πάση θυσία” στο ευρώ. Βλέποντας το αμείλικτο πρόσωπο του γερμανικού αλλά και του ευρωπαϊκού κεφαλαίου και τη στάση των πολιτικών του εκπροσώπων (Μέρκελ, Σόϊμπλε, Ολάντ, Γιούνκερ, Νταϊσεμπλουμ κλπ), διαπίστωνε τρανταχτά κανείς ότι αυτό δεν μπορούσε να γίνει. Η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ αφελώς δεν το έβλεπε ή όπως αποδείχτηκε δεν ήθελε να το δει. Αλλά όταν αρνείται κανείς να αναλύσει τα δεδομένα με τη μαρξιστική μέθοδο της ταξικής πάλης, δεν έχει κατασταλάξει ποιανού συμφέροντα θέλει να εξυπηρετήσει πατώντας πάνω σε δύο βάρκες, κάποια στιγμή δύο πράγματα θα συμβούν: Ή θα πέσει απ’ τη βάρκα ή θα πατήσει εξ’ ολοκλήρου πάνω στη μια βάρκα όπως έκανε κι ο ΣΥΡΙΖΑ.

Θεώρησε ότι μπορεί να ικανοποιήσει τους πάντες. Και τους δανειστές ΚΑΙ τα πληττόμενα κοινωνικά στρώματα. Μόνο που ο ουρανός δε βρέχει χρήματα ούτε μεγαλώνει το ΑΕΠ με αοριστολογίες και γενικές αναφορές στην “ανάπτυξη”. Είναι τουλάχιστον λαϊκισμός να παρουσιάζει κανείς την αντίθετη εικόνα. Επομένως ο ΣΥΡΙΖΑ έπεσε, δυστυχώς στη παγίδα που ο ίδιος έστησε. Μετά την έντονη αριστερή στροφή του δημοψηφίσματος και την δημοκρατική απεύθυνση στο λαό προχωρώντας, ηθελημένα η όχι(και τα δυο εγκληματικά είναι) χωρίς σχέδιο για την επόμενη μέρα της ρήξης που θα έφερνε η επικράτηση του ΌΧΙ, είχαμε μέσα σε λίγες μέρες την ολοκληρωτική δεξιά στροφή της ηγεσίας του ΣΥΡΙΖΑ που απ’ ότι φαίνεται ήρθε για να μείνει.

Η συστημική ενσωμάτωση είναι ολοφάνερη όπως επίσης και οι δύο εντελώς διαφορετικοί πόλοι που συνυπάρχουν (όχι για πολύ ακόμα κατά τη γνώμη μου) μέσα στον ίδιο φορέα. Ως

χρονικό ορόσημο για αυτή τη συνύπαρξη θα μπορούσε να οριστεί η όποια ενδεχόμενη διαδικασία(καταστατικό συνέδριο ή κάποιο άλλο όργανο) ακολουθηθεί στα όργανα του ΣΥΡΙΖΑ αν και η ηγεσία δείχνει να θέλει να φέρει τα πράγματα προ τετελεσμένων γεγονότων(Υπογραφή όσων ζητούν οι δανειστές/τοκογλύφοι).

Εδώ όμως πλανάται στο κόσμο του ΣΥΡΙΖΑ ένα εκβιαστικό ερώτημα κυρίως απ'τη μεριά της ηγεσίας προς τους διαφωνούντες: Διαφύλαξη της "ενότητας" του ΣΥΡΙΖΑ και συμφωνία στο νέο μνημόνιο ή διαφωνία με τη υποταγή στη τρόικα και άρα διάσπαση και "εγκατάλειψη του καραβιού"; Είναι ένα δύσκολο κι ανήθικο ερώτημα που τίθεται στα μέλη του ΣΥΡΙΖΑ που έδωσαν σκληρές μάχες στο όνομα του εγχειρήματος της κυβέρνησης της Αριστεράς. Ειδικά όταν έχουν δημιουργηθεί συναισθηματικοί δεσμοί με το κόμμα. Πρέπει να απαντηθεί όμως ξεκάθαρα. Να δούμε ωμά την πραγματικότητα.

Ποιό απ' τα δύο συμβόλαια πρέπει να τηρηθεί και ποιό πρέπει να σπάσει;

Ένα συμβόλαιο είναι η πίστη στην ηγεσία του κόμματος και ο τυφλός οπαδισμός ως προς το κόμμα, ότι πολιτική κι αν ακολουθήσει. Οπότε δεν διανοούμεστε να εγκαταλείψουμε το καράβι. Άλλο είναι η πίστη στη μαρξιστική θεώρηση των πραγμάτων και η σταθερή άνευ όρων προσήλωση στη προώθηση των συμφερόντων των εργαζομένων και κατά συνέπεια της πλειοψηφίας της κοινωνίας που περιλαμβάνει σχεδόν σίγουρα τη διάσπαση του ΣΥΡΙΖΑ και την εγκατάλειψη του καραβιού. Στην Αριστερά πρέπει να διαλέξουμε ξεκάθαρα το δεύτερο συμβόλαιο. Αυτό μας αρμόζει και αυτό μας τιμάει, γι' αυτό εντασσόμαστε στην Αριστερά της ανατροπής. Για να εξυπηρετούμε και να προωθούμε τα συμφέροντα των εργαζομένων και της κοινωνίας. Διαλέγοντας το πρώτο μένουμε απλά πιστοί οπαδοί του Τσίπρα και του ΣΥΡΙΖΑ όπως κι αν μεταλλαχθούν τα υποκείμενα αυτά, πετώντας στα σκουπίδια την ιστορική αποστολή της Αριστεράς.

Αρκετά ζόμπι γεμίσαμε στη πολιτική σκηνή, τι θα ωφελούσε άλλο ένα; Αυτό που πρέπει να μας νοιάζει είναι το ξεπέρασμα αυτής της αθλιότητας που ζούμε που έχει ένα όνομα: Γνήσια κρίση του υπάρχοντος καπιταλιστικού οικονομικού μοντέλου και των διαστάσεών του στη κοινωνική ζωή.

Προτάσεις για το ξεπέρασμα αυτής της κρίσης έχουν κατατεθεί πολλάκις. Και συγκεκριμένο πρόγραμμα επίσης. Βασικές κατευθύνσεις του προγράμματος αυτού είναι η άρνηση αποπληρωμής του ανήθικου παράνομου χρέους για να φύγει η θηλιά αυτή από πάνω μας. Για να μπορούν τα χρήματα που δίνουμε ως πολίτες να πηγαίνουν για την ανάπτυξη του κοινωνικού κράτους κι όχι στις τσέπες των διεθνών τοκογλύφων. Εθνικοποίηση ολόκληρου

του τραπεζικού συστήματος με έλεγχο από τους τραπεζοϋπαλλήλους, μέσω δημοκρατικών-άμεσα ανακλητών οργάνων αλλά και με έλεγχο από τη κοινωνία με δημοκρατικούς θεσμούς που θα δημιουργηθούν. Εθνικοποίηση όλων των στρατηγικών, σε σχέση με τις κοινωνικές ανάγκες, επιχειρήσεων και λειτουργία τους με έλεγχο και διαχείριση από τους εργαζομένους και της κοινωνίας μέσω δημοκρατικών θεσμών διαφάνειας. Βαρύτατη φορολογία στους καπιταλιστές-μεγαλοεπιχειρηματίες της χώρας.

Αν λακίσουν και φύγουν στο εξωτερικό, οι επιχειρήσεις τους να περνάνε στο κράτος, να αναπροσαρμόζουν την παραγωγή τους σύμφωνα με έναν κεντρικό οικονομικό σχεδιασμό με βάση τις κοινωνικές ανάγκες των εργαζομένων και των άλλων πληττόμενων στρωμάτων. Οι επιχειρήσεις αυτές θα λειτουργούν με δημοκρατικές συνελεύσεις και επιτροπές των εργαζομένων με πλήρη-ενεργή-δημιουργική συμμετοχή της κοινωνίας μέσω ενεργών δημοκρατικών θεσμών. Αυτές και μια σειρά ακόμα προτάσεις θα έχουν ξεκάθαρο στρατηγικό στόχο τον σοσιαλιστικό μετασχηματισμό της οικονομίας σε πρώτη φάση και των κοινωνικών σχέσεων και συνειδήσεων σε δεύτερη.

Πρόκειται για ένα μεταβατικό πρόγραμμα αντιμετώπισης της καπιταλιστικής βαρβαρότητας που σταματάει την επίθεση στις ζωές μας και τη ξεκινάει στη διαφθορά, στην εκμετάλλευση και στις δυνάμεις του κεφαλαίου που γεννούν αυτές τις καταστάσεις.

Όπως πολύ καλά καταλαβαίνουμε για να βγεί σε πέρας ένα τέτοιο πολιτικό πρόγραμμα θα υπάρξει έντονη ταξική πάλη και σκληρές συγκρούσεις μεταξύ των συμφερόντων των εργαζομένων και της άρχουσας τάξης των μεγαλοεπιχειρηματιών που ελέγχουν ολοκληρωτικά το κράτος και την οικονομία. Μόνο εύκολη δε θα 'ναι αυτή η μάχη. Ούτε "έντιμος συμβιβασμός" θα υπάρξει ούτε "εθνική ομοψυχία". Άλλωστε όταν απειλήθηκαν τα συμφέροντα της αστικής τάξης στο παρελθόν ποτέ δεν είχαμε "εθνική ομοψυχία". Μόνο πολέμους, δικτατορίες, σφαγές.

Οπότε για να υλοποιηθεί ένα τέτοιο πρόγραμμα θα χρειαστεί έντονη προετοιμασία και κινητοποίηση των ίδιων των εργαζομένων και της κοινωνίας. Θα πρέπει να υπάρξει μια υγιής καθοδήγηση χωρίς σεχταρισμούς, μεγαλομανίες, παραγοντισμούς, γραφειοκρατία και οπαδισμούς. Η καθοδήγηση αυτή μπορεί να επέλθει μόνο μέσα από τη δημιουργία ενός πραγματικά επαναστατικού φορέα που θα μιλάει ανοιχτά για το σοσιαλισμό, την επαναστατική στρατηγική και το κομμουνισμό.

Ενός φορέα που όχι μόνο, σεβόμενος την ανεξαρτησία και την αυτονομία της εργατικής τάξης, θα συμβάλλει με τις πράξεις του στη δημιουργία αντιστάσεων και δομών

αλληλεγγύης σε χώρους εργασίας και γειτονιές αλλά θα προτάσσει καθαρά και τολμηρά την ανάληψη της κυβερνητικής ευθύνης που σε καμία περίπτωση δε θα 'ναι αυτοσκοπός η πόσο μάλλον τελικός στόχος.

Η επαναστατική αριστερά πρέπει να απαντάει και σ' αυτά τα διακυβεύματα. Ο τυχόν κυβερνητικός θώκος θα πρέπει να χρησιμοποιηθεί ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΑ ΚΑΙ ΜΟΝΟ για την πιο εύκολα προσβάσιμη υλοποίηση του παραπάνω προγράμματος. Η κατάληψη της κρατικής μηχανής θα πρέπει να γίνει δρόμος για την πιο αποτελεσματική προώθηση των εργατικών και κοινωνικών συμφερόντων σε βάρος πάντα της εγχώριας πλουτοκρατίας. Ξεκαθαρίζοντας φυσικά εν τέλει ότι χωρίς επαναστατικές διεργασίες στο εργατικό κίνημα αλλά και έντονη σοβαρή δουλειά στις γειτονιές, τίποτα απ' όλα αυτά δε θα μπορεί να υλοποιηθεί καθώς η επίθεση του κεφαλαίου θα είναι λυσσαλέα.

Δυνάμεις που μιλάνε στο όνομα της επαναστατικής τακτικής, του σοσιαλισμού και του κομμουνισμού υπάρχουν. Το ζήτημα είναι αν θα σταθούμε σοβαροί στις κρίσιμες περιστάσεις που ζούμε ή θα προτιμήσει ο καθένας να διατηρήσει το δήθεν "καθαρό" μαγαζάκι του. Εάν πραγματικά αντιλαμβανόμαστε την μέγιστη ανάγκη ξεριζώματος αυτού του σάπιου συστήματος ή απλά θα το αναφέρουμε διαρκώς σαν μακρινό όνειρο.

Εάν πραγματικά κατανοούμε τη σφαγή των εργατικών δικαιωμάτων που υφίσταται κυρίως ο ιδιωτικός τομέας όπου επικρατεί μια οικονομική χούντα των εργοδοτών σε βάρος των εργαζομένων. Σε αυτές τις συνθήκες, λοιπόν, είναι αδιανόητο δυνάμεις της αντικαπιταλιστικής αριστεράς που προέρχονται από την ΑΝΤΑΡΣΥΑ, από οργανώσεις της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς όπως η ΟΚΔΕ, το "Ξεκίνημα", το ΕΕΚ, το Δίκτυο για τα πολιτικά και κοινωνικά δικαιώματα κλπ αλλά και μέσα στο ΣΥΡΙΖΑ που σύντομα, ελπίζω, θα "εγκαταλείψουν το καράβι" όπως η Αριστερή Πλατφόρμα, η Κομμουνιστική Τάση κλπ, να μη μπορούν να συνεννοηθούν στα στοιχειώδη προγραμματικά στοιχεία που έτσι κι αλλιώς αναφέρουν με τον έναν ή τον άλλο τρόπο.

Πρέπει να υπάρξει σοβαρότητα, εγρήγορση και αποφασιστικότητα για τη δημιουργία νέου φορέα με αυτά τα στοιχεία. Χρόνος δεν υπάρχει, έχουμε αργήσει κιόλας.

Πρέπει να επιταχύνουμε συνειδητοποιώντας πως πάνω από κάθε πολιτική ιδιαιτερότητα στην Αριστερά, υπάρχουν τα συμφέροντα των εργαζομένων και της πλειοψηφίας της κοινωνίας. Και αυτά συνεχίζουν να βάλλονται με απίστευτη βαρβαρότητα.

**Ο Πάνος Γιακουμίδης συμμετέχει και δραστηριοποιείται στο εργατικό κίνημα, στην Αριστερά και τα κοινωνικά κινήματα της Θεσσαλονίκης*